

[Handelsministeren.]

føle sig forpligtet til at dyrke Sukkerroer, til at tage den anden Halvdel af Lovforslaget. Ja, saaledes betragter jeg ogsaa Sagen. Jeg har nok læst noget om, at der er vedtaget nogle Resolutioner og sagt noget om, at hvis man ikke kunde faa det, som man havde opstillet som et Minimum, der skulde opfyldes, vilde man ikke dyrke Roer. Tilsvarende Tale har jeg hørt nogle Gange før, og den maa man jo tage som et Udtryk for den Sindsstemning, der er i Øjeblikket, og som et Forsøg paa at paavirke Rigsdagen og Regeringen til at yde det mest mulige. Men naar vi saa har gjort dette, ydet det mest mulige, saa mener jeg, det vil gaa denne Gang som andre Gange, at man vil tage det, som man nu kan faa. Skulde det imidlertid vise sig, at der er nogle, der ikke vil dyrke Roer i Aar, fordi de er blevet vrede eller mener at blive forurettede, saa vil jeg opfordre andre, som hidtil ikke har kunnet komme til at dyrke Roer, fordi Pladsen var optaget, til at melde sig. Jeg ved, der er adskillige, der gerne vil dyrke Roer, men som ikke hidtil har kunnet komme til det, fordi Pladsen var optaget.

Det kan jo ikke nægtes, at hidtil har det i det store og hele været et Privilegium at komme til at dyrke Sukkerroer i dette Land, men nu er der altsaa maaske en Mulighed for, at de, der af en eller anden Aarsag har været holdt udenfor, kan komme i Betragtning, og jeg vil i hvert Fald opfordre disse til at melde sig; der er jo en Mulighed for, at de kan komme med, ikke blot fordi andre holder sig tilbage, men ogsaa fordi vi ved indeværende Sukkeraars Udgang vil staa saa nogenlunde paa bar Bund og ikke have nogen særlig Sukkerbeholdning at gaa ind i det nye Aar med.

Jeg vil desuden gøre en Bemærkning til Sukkerroedyrkerne. Der stilles dem nu i Udsigt en varig Forhøjelse af den Pris, der betales. Dette, at Sukkerroernes Betaling forhøjes fra 1 Kr. 80 Øre til 1 Kr. 90 Øre, maa jo betragtes som noget, der ogsaa kommer til at gælde for Fremtiden; i alt Fald kommer det til at gælde de første to Aar. Det maa altsaa siges at være en reel Forbedring af den Betaling, der ydes for Roerne. Der kan tvistes om, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke, men det er en Kendsgerning, at det er saaledes, og jeg vil ogsaa

tro, at Sukkerroedyrkerne vil forstaa, at de nu ogsaa maa tage Hensyn til deres Arbejdere, til de Folk, der arbejder i Markerne. Det er i alt Fald fra min Side en Forudsætning for hele denne Sags Gennemførelse paa fredelig Vis, at de ogsaa tager skyldigt Hensyn til Roearbejderne, der skal varetage Roernes Pasning og skal medvirke til, at man kan faa Produktionen fremmet paa bedst mulig Maade.

Det ærede Medlem Hr. Løje og ogsaa det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse henviste til, hvad der staaer i Betænkningen om, at der ved Lovens Administration skal tages Hensyn til bestaaende Fabrikker og Raffinaderier, saaledes at ingen bliver forfordelt med Hensyn til de Arealer, der skal dyrkes. Jeg har i Udvalget erklæret mig enig i den Betragtning, og jeg skal gøre mit bedste for at drage Omsorg for, at der ikke sker nogen Forfordeling. Det vilde være urimeligt, om der skulde finde en Forfordeling Sted. Der er heller ingen Grund til at tro, at det vil ske, da der ingen Fornødenhed er for det og heller ingen Rimelighed er i at gøre det.

Der er ved denne Lejlighed ogsaa talt om Sukkerfonden, og man har forudsat, at der var 4,2 Mill. Kr. i Sukkerfonden. Det er der ogsaa, men jeg vil sige, at det er der kun paa den Maade, at Sukkerfonden saadeles i to Del. Der er ikke 4,2 Mill. Kr. i Sukkerfonden som Overskud fra det sidste gode Aar; der er 4,2 Mill. Kr. minus ca. 900 000 Kr., som var tilvejebragt i tidligere Aar ved en Sukkerprisforhøjelse, og disse ca. 900 000 Kr. — 877 000 Kr. — ved Aarets Udgang findes opført paa Statsbudgettet, paa Tillægsbevillingsloven. Det er ganske vist ikke akkurat dette Beløb, for der har været gjort Brug af en Del af Pengene, men det er omtrent det samme Beløb. Men nu gøres der ikke Brug af Pengene mere. Paa Tillægsbevillingsloven for 1933—34 kan man se, at Beløbet staaer opført, jeg tror paa § 26. Disse ca. 900 000 Kr. kan ikke siges paa nogen Maade at have Forbindelse med Misøren sidste Aar eller med det Udbytte, man havde i tidligere Aar; det er Penge, der er tilvejebragt paa en helt anden Maade.

Derfor bliver Forholdet ogsaa det, at man ikke uden videre kan disponere over disse Penge; det skal der en særlig Begrun-